

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Esse in Deo sanctissimam Trinitatem personarum aduersus Iudæos &
Sabellianos. disput. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](#)

capite ultimo his verbis: *Credimus in Spiritum sanctum Dominum, & unificatorem, ex Patre procedentem, cum Patre & Filio adorandum, & conglorificandum, qui locutus est per Prophetas.* Et idem subscriptus Concilium Ephesinum i. paulo ante anathematismos, & Chalcedonense actione 5. in secunda editione fidei. Item 5. Synodus actione 5. anathematismo 1. Concilium Lateranense sub Martino Anathematismo 1. Eadem fuit determinata in 6. Synodo in epistola Agathonis Papæ, quæ habetur actione 4. & in Synodica suggestione, quæ eadem actione continetur, in epistola Sophronij, quæ scribitur actione 11. & approbatur à Concilio actione 13. in confessione fidei eiusdem Concilij, quæ legitur actione 17. in Concilio Niceno 2. actione 1. in confessione fidei, à Gregorio 10. in Concilio Lugdunensi capite *Fideli*, de summa Trinitate & fide Catholica lib. 6 in Concilio Lateranensi sub Innocentio 3. cap. *Firmiter, &c. Damnamus*, de summa Trinitate & fide Catholica. In Florentino in decreto de processione Spiritus sancti, & in Symbolo Athanasij, à Sixto 1. epistola 1. decretali. Higinio epistola 1. à Damaso in professione fidei ad Paulinum, à Concilio Syrmensi praesertim anathematismo 17. & sequentibus à Concilio Tolerano 1. in assertione fidei, & in confessione fidei Iustiniani, quæ habetur in Concilio Tolerano, à Tolerano 3. anathematismo 3. & sequentibus, à Tolerano 4. c. 1. à Tolerano 6. cap. 1. à Bracharense 1. can. 1. à Tolerano 1. in confessione fidei, & à Concilio Vuromaciensi in confessione fidei.

DISPUTATIO V.

Esse in Deo sanctissimam Trinitatem personarum aduersus Iudeos, & Sabellianos.

Ex testimoniis veteris testamenti ad monitionem ad trinitatis mysterium comprehendit. IN Deo esse plures personas consubstantiales, clarè demonstrant aduersus Iudeos testimonia ex veteri testamento disputatione 2. adducta. praesertim 4. 5. 6. 7. 9. 14. 15. & 16. Quare cum, qui duas personas diuinas, quarum una ab altera per intellectum tamquam verus Filius naturalis, Patrique consubstantialis procedat, concederit, facile etiam tertiam, quæ per voluntatem à Patre & Filio procedat, concessurus sit: cùmque controversia inter nos & Iudeos non sit, an in Deo concedendæ sint duas ratiū, vel tres personæ, sed an pluralitas personarum cum unitate essentiæ sint in eo confitenda, sit, ut aduersus Iudeos probatum habeamus sanctissimam Trinitatem personarum.

Confirmari etiam potest aduersus eosdem pluralitas personarum. Primo, ex illo Genesios 1. In principio creauit **¶** **¶** **¶** Heloim, id est. Dij in plurali numero, *cælum & terram*. Quasi, creauit, appositum sit in singulari propriæ vnitatem essentiæ: *dænum* vero sit, **¶** **¶** **¶** Heloim, in plurali, propter pluralitatem personarum. Cæterum inferes, si res ita habeat, inceptam esse constructionem, falsam quo sentientiam, cum tres persona diuinæ non sint tres Dij, nec tres iudices, sed unus Deus, & unus iudex. Quas rationes Cæteranus adeò putavit efficaces, ut eis ad eum locum vietus propendeat in eam sentientiam, quæ dicit, nomen **¶** **¶** **¶** Heloim, carere singulari numeri, & promiseat sumi in plurali proximo, vel pluribus, quod diuidicandum censet ex verbo plurali, aut singulari numeri, quod habuerit adiunctum. Quare cum hoc loco adiuxerit Moyles verbum, creauit, in numero singulari, meritò interpres in editione vulgata transtulit, *In principio*

A *creauit Deus cælum & terram.* Sunt qui affirment nomen **¶** **¶** **¶** Heloim, vtrumque habere numerum, & cùm in plurali tribuitur Deo interdum habere coniunctum adiectiuū singularis, & interdum pluralis numeri, id quod testimonii ex Scriptura citatis confirmant, adscientes idiosyncrasium esse propriæ linguae Hebreæ, vt ei nominis in plurali numeri sumpto verbum singularis numeri adiungatur, & tunc denotare vnum Deum in essentiâ, & trium in personis. Ego sanè quantum ponderis locus ille aduersus Iudeos habeat, nescio, alij indicent.

B Secundo ex illo Genesios 1. *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* Quo in loco videtur loqui Pater cum duabus alijs personis diuinis, vt indicat verbum illud plurale *faciamus.* Unitas vero essentia innuitur eis verbi singularis numeri, *ad imaginem nostram*, quasi vnam essentiam tribus personis diuinis communem debeat homo imitari. Hoc testimonium ad hoc idem probandum tanti fecerunt Patres, qui iussu Constantini Imperatoris in Concilio provinciali Syrmensi aduersus Arium concuerunt, inter quos enumeratur Hosius Cordubensis, vt anathematismus eorum 13. in hunc habeat modum: *Si quis, quod scriptum est faciamus hominem, non Parem ad Filium dicere, sed ipsum ad semetipsum afferit dixisse Deum, anathema sit.* Eodem testimonio, vñā cum illo alio Genesio 11. *Venite descendamus, & confundamus ibi linguam eorum,* usus est Marcellinus epistola 1. decretali ad probandum eandem esse operationem trium personarum diuinarum, quasi sermo ibi fit Patris ad reliquas personas diuinas, Augustinus etiam 12. de Trinitate c. 6. ex testimonio illo Genesios 1. Trinitatem colligit.

C Tertiò ex illa historia Genesios 18. vbi dicitur, *Deum apparuisse Abraham in connalle Mambræ sedenti in olio tabernaculi sui, apparuisse vero illi tres viros, id est, tres Angelos personam Dei agentes proper glorioissimam Trinitatem personarum, que in Deo est: Abrahamum vero, propter essentiam diuinæ vnitatem, eos adorasse, ac si vnum aliquid coleret, dicens. Domine, si inueni gratiam in oculis tuis, ne transeras, &c.* Quibus verbis statim subiungitur in plurali, *Qui dixerint, respondentes videlicet ad orationem & petitionem Abrahami, fac ut locutus es.* Rursusque in eodem capite semel, atque iterum fit de illis sermo, modò in singulari, & modò in numero plurali: compertum autem est illos Angelos Dei nomen & personam ibi sustinuisse, Abrahamumque cum eis quasi cum Deo fusse locutum.

E Quintò probat veritatem candem illud Genesios 19. *Igitur Dominus pluit super Sodomam ignem & Domino de calo: illa enim verba, Dominus à Domino, pluralitatem indicant personarum, quippe cùm, Dominus à Domino, idem sonet, quod filius à Patre, iuxta illud Ioan. 1. *Omnia per ipsum*, hoc est, per filium facta sunt. Hanc etiam testificationem plutiū affirmarunt Patres in Concilio Syrmensi, vt anathematismus eorum 15. declarat. Vbi, si quis, inquietum, illud, quod scriptum est, *Pluit Dominus à Domino, non de Patre & Filio percepit, sed ipsum à semetipso pluere dixit, anathema sit.* Pluit enim Dominus Filius à Domino Patre. Idem testimonium usurpat Marcellinus epistola citata, vt probet eandem esse Patris & Filii operationem.*

Quintò confirmat idem ille locus Isaï. 6. in quo Seraphim, propter beatissimam Trinitatem personarum, ter clamabant: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth.* Quod si testimonia hæc pluralitatem personarum in Deo probant, longè tamen

tamen magis virginem Iudeos illa, quæ disputatione adduximus. Adversus Sabellianos pluralitas personarum in Deo concludit primis potest ex omnibus testimoniis, quibus tribus disputationibus praecedentibus ostensum est, Christum esse verum Filium Dei naturalem, à Patre genitum. Deinde ex eis, in quibus Deus de Messia loquitur, tamquam de alio à se. Deinde ex illis, quibus ostendimus Filium, aut Spiritum sanctum procedere à Patre, aut ab eodem miti. Etenim virus & idem supposito ac persona, neque dicitur alius à se, neque Filius, aut Pater sui ipius, neque generare aut producere se ipsum, neque se ipsum mittere, aut à ipso procedere. Quo fit, ut unumquodque illorum testimoniorum aperte pluralitatem personarum in Deo demonstret. Neque vñquam Sabellius veram rationem Patris & Filii, aut mitrentiam ac missi, pôterit in Deo defendere, nisi pluralitatem personarum in eo concedat.

Accedit sententia Christi Domini, Ioann. 5. Quo loco, *Alius est, inquit, qui testimonium perhibet de me nichil Pater.* Et paucis interiectis, *Opera, quia ego facio, testimonium perhibent de me, quia Pater misit me, & qui misit me Pater, ipse testimonium perhibuit de me.* Hac in sententia Patrem Christus appellat alium à se, ac proinde distinctum supposito. Accedit illud Ioann. 8. *Solus non sum, sed ego & qui misit me Pater;* & in lege vestra scriptum est, *quia duorum hominum testimonium verum est: Ego sum qui testimonium perhibeo de me ipso, & testimonium perhibet de me qui misit me Pater,* ubi tē & Patrem appellat duos: idem autem persona & supposito secū non facit dualitatē. Adde, quod habetur Ioan. 10. in plurimi, *Ego & Pater unus sumus,* in essentia, videlicet. Qui locus manifestè docet, esse in diuinis distinctas personas. Adde etiam illud 1. Ioannis 5. *Tres sunt, qui testimonium dant in celo, Pater, Verbum, & Spiritus sanctus.* Tacitus prætero multa alia, quæ in Scripturis sacris pluralitatem diuinorum personarum aperte demonstrant.

Eadem veritas ab Ecclesiis est constituta omnibus eius definitionibus, quas duabus praecedentib. disputationibus reuelimus: imò in plerisque earum benedictissima Trinitatis personarum expressè definita est.

Illud admonuerimus, nos his quatuor disputationibus nullam rationem à lumine naturali petitam posuisse, sed tantum Scripturæ, Ecclesiæque certas definitiones. Nec sine ratione, quoniam, quæ in eis probate constitutimus, transcendunt totum naturale lumen, quin & Angelici intellectus facultatem longè excedunt, propriequé eis solum assentitur Ecclesia, tamquam à Deo reuelatis. Quæ fit, ut quin nihil corum recipit, in quibus Dei reuelationes continentur, incapax sit, ut vel ex principiis propriis Theologiae conuincatur, vel rationibus naturalibus eiusmodi res illi demonstretur. Vnde Dionysius 2. cap. de diuinis nominibus. *Qui omnius, inquit, diuinis Scripturis aduersatur, procul omni ex parte a nostra Philosophia aberit, & abborrebit.* At nisi ei cura est Dei sapientia, quæ ex diuinis libris hauritur, quomodo nobis cura erit illius in diuina scientia institutio? Possunt nihilominus haec omnia mysteria idolorum cultoribus, carcerisque infidelibus, qui nullam Scripturam sacram recipiunt, persuaderi tum impugnatione errorum, quibus ipsi fidem habent: tum etiam quā plurimi argumentis, quibus ea, quæ Christiana Ecclesia profitetur, à Deo optimo maximo facta sunt nimis credibilita, adeò ut merito in culpa sint lethali, quicumque eis sufficienter propositis, tamquam à Deo reuelatis non assentiuntur, de quorum numero sunt miracula omnia in confirmationem fidei

Molina in D. Thom.

Christiana pér Christum, & Christianos Dei ministros à Deo optimo maximo in hoc mundi theatro edita, præter multa alia, quæ idem aperte testantur. Ne verò in singulis fidei nostræ sacrosanctæ mysteriis inutiliter repertantur, commodius tradentur 2. dum erit sermo de fide.

D I S P U T A T I O VI

De significatis vocabulorum, *Verbum.*

C Irca id, quod disputatione r. diximus D. Thomam in 4. huius articuli parte præstare, nonnulla sunt de verbo examinanda: reliqua referabuntur, ut cum D. Thoma questionibus sequentibus discutiantur. Atque ut à verbi significatis exordiamur, Mensis conceptus primò dicitur *verbum, vox deinde, quæ rem quampli significat, mentisque concepsum exprimit, quin & tertio loco res ipsa mētis verbo, aut vocis significata.*

Atque hæc postrema usurpatio frequens est in sacris literis. Exodi enim 9. *Cras, inquit Moyses, faciet Dominus verbum istud,* id est, rem hanc, quam locutus sum. 1. Regum 3. *Ece ego facio verbum (id est, rem) in Israël, quod quicunque audierit, tinnient amba aures eius.* Matthæi 4. *Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei,* id est, in omni re, quam Deus voluerit. Et alibi. Quartam verbi acceptiōē addunt D. Thom. infra quæst. 3. 4. art. 1. Durandus in 1. distin. 17. quæst. 2. ut verbum sit imaginatio, quæ de voce profunda mente & imaginatione formatur, antequam ore proferatur. Videntur autem adducti, ut hanc quartam verbi acceptiōē adiaceant, verbis quibusdam Damasceni lib. 1. fidei Orthodoxæ cap. 18. Veturum tres priores acceptiones frequentiores sunt in vñloquentium.

Quamvis inter omnes conueniat, rem verbo mentis, aut oris significatam impropriè ac figuratè vocari *verbum*, quatenus videlicet nomen signi ad rem significatam transferrat: controversia tamen est, vtrum verbum dicatur propriè tam de verbo mentis, quam de verbo oris.

Aliqui, quos Bartholomeus Torres suppressio nomine ad hunc articulum disputatione 3. refert, alteruerunt, *verbum* solum dici propriè de verbo oris:

de verbo autem mentis non, nisi impropriè, extenso vocabulo. Nescio an huius sententie fuerit Erasmus, iuxta ea, quæ Cornelius Lanfanius cap. 1. sive Concordie de eo refert, docteque impugnat. Docuit namque Dei Filius *Verbum Patris dici, non quidem ad verbi mentalis similitudinem, sed quia vocali verbo similes est, quatenus scilicet Pater per cum res annunciat, ideoque censuit, potius appellandum Patris sermonem, quam Verbum Patris.*

Contrarium affirmat Augustinus 15. de Trinitate cap. 11. Vbi ait: *Verbum, quod foris sonat, signum est verbi quod intrat lucem, cuius magis verbi competit nomen.* *Verbum magis propriæ de ceteris de verbi* Nam illud, quod profertur carnis ore vox verbi est, *bo mente, verbiq[ue] & ipsius dicitur propter illud, à quo quāmoris, ut foris appareret, assumptum est.* Haec enim Augustinus, Augustinum sequuntur D. Thomas inferioris quæst. 3. 4. art. 1. Durandus in 1. dist. 17. quæst. 2. & communis Theologorum sententia. Estque contrarium parum in fide tutum, ne amplius dicam. Primo, quoniam Dei Filius non in alia significatiōne dicitur verbum, quā in 2. qua verbum mentis dicitur verbum, ut volunt sanctissimi, vetustissimique Patres, Clemens epist. 1. ad Iacobum fratre Domini, Gregorius Nazianzenus 4. lib. Theologia, quem refert, & sequitur Euthymius ad 1. cap. 1. Ioannis,

Verbi significatiōne.

Erasmi assertio periculosa.